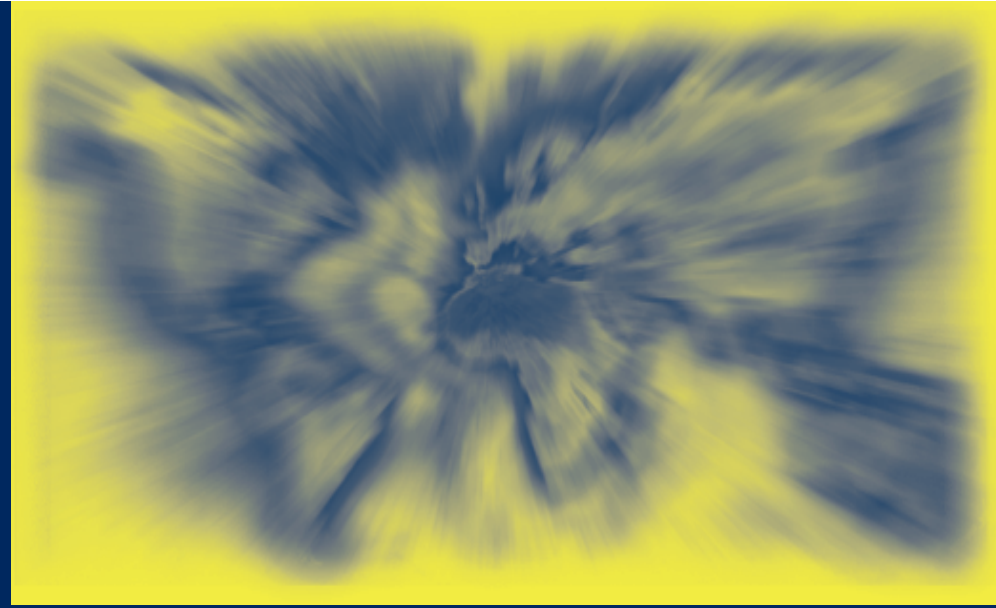

CCOO

Publicació dels serveis lingüístics de CCOO de Catalunya,
les Illes Balears i el País Valencià

la teranyina

núm.

desembre

2000

7

contingut

Pàg. 2 El valencià a la Justícia

Pàg. 3 Encara falta molt

Pàg. 4 Un servei públic

Pàg. 6 Entrevista a Lluís Jou

Pàg. 7 Campanya en el món del comerç

intro

Vint-i-cinc anys després de la mort de Franco, encara són molts els ciutadans i ciutadanes de l'Estat espanyol que, quan acudeixen a l'Administració de Justícia, no veuen respectats els seus drets lingüístics, tot i estar reconeguts a la Constitució i als estatuts d'autonomia. Hi ha diversos factors que expliquen aquesta deficiència, i hem volgut analitzar-los en aquest número de La Teranyina.

Lluís Jou analitza les dificultats que ha trobat fins ara l'extensió de l'ús del català en el sector jurídic i explica l'experiència que s'està duent a terme en aquests moments en quaranta jutjats de Catalunya perquè s'hi facin la major part de les actuacions en català.

A les pàgines centrals es recull el testimoni d'algú que treballa en el sector de la Justícia i que coneix bé el problema de què parlem. Santiago Vidal entén que la premissa constitucional de cooficialitat del català i el castellà és un principi que sovint s'oblida i ben poques vegades s'aplica. Proposa que el bilingüisme s'estengui a tot el sector de Justícia i que, per tant, els professionals estiguin en disposició d'atendre els ciutadans en les dues llengües oficials del país.

Albert Capellino, delegat sindical de l'Administració de Justícia de CCOO del País Valencià, constata les dificultats que troba l'extensió de l'ús del valencià als jutjats i denuncia la falta de voluntat política de la Generalitat valenciana per fer avançar la normalització lingüística a l'Administració. Fent un pas més enllà, José Manuel Díaz, secretari general de la Secció Sindical de CCOO de Justícia a Catalunya, reclama per al sector de Justícia més recursos i mitjans per fer efectiu el dret dels ciutadans a triar la llengua en què han de ser atesos.

Catalunya

Encara falta molt

La situació de l'exercici dels drets lingüístics en l'Administració de Justícia no és la millor possible. De fet, pel que fa a l'ús normal del català, hi ha una clara contradicció entre el que diu la llei i la realitat del nostre àmbit laboral.

Tothom sap que la llei va imposar a l'Administració l'obligació d'atendre el ciutadà en la llengua que aquest triï: això vol dir que aquesta Administració ha de procurar els instruments per fer efectiu aquest dret, i el principal instrument de relació entre el ciutadà i l'Administració és l'empleat públic. Per tant, s'ha de garantir que aquest empleat sigui competent en totes dues llengües cooficials.

Potser les polítiques de formació no han estat suficients per canviar la situació de partida i calen noves estratègies que, sense obviar la formació, permetin avançar: s'haurà d'intervenir en l'accés i la provisió de llocs de treball, en els incentius, en recursos tècnics que facilitin la feina...

El pla pilot que hi ha ara en marxa, que vol fer del català la llengua habitual en alguns jutjats, pot ser positiu però és molt limitat, i només s'aplica en jutjats prèviament motivats i preparats per a això. Potser caldrà revisar-lo si volem anar més enllà d'on som, i vetllar perquè l'aplicació d'incentius per afavorir l'ús habitual del català no perjudiqui els que ja l'usaven. En qualsevol cas, caldrà preveure la màxima participació de les organitzacions representatives en el seguiment i l'avaluació del pla i en l'estudi de noves mesures, per assolir la implicació i la complicitat del personal de l'Administració de Justícia.

Encara estem immersos en la confusió derivada d'unes transferències no resoltes satisfactòriament. La negociació sindical ha de protagonitzar part de la solució d'aquest tema, que és important i que ha de garantir els objectius de la justícia i la igualtat dels ciutadans. Sens dubte avançarem si hi trobem una solució política, amb la negociació necessària que garanteixi els drets del personal de l'Administració de Justícia, però també, i molt especialment, els drets dels ciutadans que s'hi adrecen.

José Manuel Díaz

El valencià a la Justícia

El valencià, com a llengua cooficial del País Valencià, tenim dret a utilitzar-lo i a exigir-lo quan ens adrecem als estaments públics, perquè així ve garantit tant a la Constitució com a l'Estatut. Però resulta que això no és possible. La Direcció General de Justícia no ha sigut capaç en 25 anys de democràcia de subministrar cap tipus de suport material als òrgans judicials; tampoc hem aconseguit la provisió de places que requerisquen coneixements i utilització de la llengua per part de jutges, secretaris i fiscals. Però si, a l'entrada del nou mil·lenni, el perill en què es troba la nostra llengua és més que greu a Justícia, és pel rebuig que manifesten els estaments judicials i la major part del personal jurídic (advocats, procuradors, perits, etc.) a utilitzar la nostra llengua.

Hauríem de començar per conscienciar la societat sobre les garanties i les possibilitats d'ús del valencià en l'àmbit judicial, i després exigir l'establiment d'una major codificació de normes que garantisquen drets i exigisquen deures als estaments judicials per a la normalització de la llengua. Es podrien establir, com a l'ensenyament, zones territorials preferents de normalització, on es tramitaren i practicaren les actuacions judicials solament en valencià. També s'hauria d'introduir suport material en valencià - manuals, programes informàtics, etc.- perquè els òrgans judicials puguen realitzar les seues tasques de manera bilingüe i no perjudicar així cap part del territori.

L'Administració hauria de garantir la legalitat vigent i fomentar la igualtat de condicions del valencià respecte del castellà. Els pocs avenços que s'han donat fins ara a Justícia han sigut el reconeixement dels títols de la Junta Qualificadora de Coneixements de Valencià, a efectes de concurs de trasllat i promoció interna, i algunes transferències de competències a la Generalitat en matèria judicial. Però no ens enganyem, aquests avenços han sigut possibles gràcies al poder català a Madrid; han sigut ells qui han forçat el Govern estatal en aquest sentit. Si fos pel nostre Govern, no tindríem cap instrument que no siguin la Constitució i l'Estatut, que sempre es queden en paraules però mai en fets, especialment a l'Administració de Justícia.

Paraules clau

Un servei Pùblic

El català a l'administració de justícia

Santiago Vidal i Marsal

és magistrat del Jutjat Penal núm. 3 de Barcelona i coordinador-portaveu de Catalunya de l'Associació Jutges per la Democràcia.

Quan parlem de drets lingüístics en l'àmbit de l'Administració de Justícia, hem de recordar que tant la Constitució com l'Estatut reconeixen un model inequívoc de cooficialitat en règim d'igualtat de català i castellà. Dissortadament, sovint aquesta premissa cabdal és oblidada per aquells que pretenen fer valer — intencionadament o inconscientment — els seus drets personals damunt dels drets col·lectius de la ciutadania que ha d'acudir, a títol d'usuari, davant els tribunals.

Qualsevol persona aliena a l'àmbit de la justícia troba ben estrany el fet que, malgrat que ja fa més de 20 anys de l'aprovació d'ambdues normes, continui sent l'Administració de Justícia el poder públic més reticent al procés de "normalització", iniciat el 1998. Els resulta prou estrany veure que, tan bon punt s'entra dins una seu judicial, tothom dona per sobreentès que allí només es parla castellà, com si els edificis on treballem els advocats, procuradors, jutges, fiscals, funcionaris, etc. fossin especials, aïllats del bilingüisme funcional que es percep al carrer arreu de Catalunya. Som, per tant, una *rara avis*, i com més aviat ho acceptem i decidim fer els passos necessaris per modificar aquesta situació "anormal", millor.

Des del jutge fins a l'últim auxiliar administratiu; des dels advocats fins als secretaris judicials, tots som en part responsables d'aquesta decebedora situació d'ús gairebé únic del castellà. Només cal recordar que la Memòria de l'any 1999 del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya palesa que un 8 % dels recursos de cassació presentats pels advocats en plets sobre aplicació i interpretació del Dret Civil

català han estat redactats en l'idioma que li és propi i natural. Si analitzem el percentatge genèric d'ús del català en la resta de jurisdiccions, el balanç encara és més deplorable.

Les dades més recents palesen que només un 7 % de les actuacions judicials escrites són redactades en català, i encara avui dia, un 83 % dels jutges, fiscals i secretaris de jutjat no l'empren gairebé mai, ni tan sols en intervencions orals.

Entre els funcionaris dels tribunals, malgrat els cursos que es fan des del 1995, de 4.948 administratius només 1.993 són capaços d'atendre el ciutadà en la llengua que esculli, si és la catalana. Menys d'un 40 %. La resta, majoritàriament és capaç d'entendre'l, però ni el parla amb fluïdesa ni el sap escriure amb la correcció mínima necessària. A aquest recull de dades, cal afegir-hi uns 500 funcionaris, de pas en el nostre país, que ni l'entenen. No cal dir que és inacceptable que un 9 % dels qui cobren de l'Estat per servir el ciutadà ignorin completament l'idioma en què s'expressa habitualment un 58,7 % de la població.

Atesa aquesta situació, des del mes d'octubre de 1998 el Parlament de Catalunya va tramitar 14 proposicions no de llei destinades a modificar la normativa estatal que dificulta l'avenç de la llengua catalana en diversos àmbits socials. Tres d'aquestes iniciatives pertanyen a l'àmbit jurídic: una, per aconseguir que els jutges que vulguin treballar a Catalunya acreditin un domini del català, tal com ja se'ls exigeix el castellà per treballar en l'Estat espanyol; una altra, per suprimir el caràcter "nacional" dels funcionaris adscrits a l'Administració de Justícia, de manera que quedessin integrats en estructures autonòmiques; l'altra,

Les dades més recents palesen que només un 7 % de les actuacions judicials escrites són redactades en català, i encara avui dia, un 83 % dels jutges, fiscals i secretaris de jutjat no l'empren gairebé mai.

Correspon al ciutadà de decidir en quina de les dues llengües cooficials escau celebrar un acte oral o escrit en l'àmbit judicial.

per assignar competències plenes al Tribunal Superior de Justícia de cada comunitat autònoma en matèria de recursos de cassació civil i penal, cosa que evitaria que milers d'expedients judicials haguessin d'acabar davant el Tribunal Suprem, i que s'hagués de traduir tota la documentació redactada en català, euskera o galleg al castellà.

Totes aquestes propostes legislatives han estat rebutjades pel Congrés dels Diputats per una raó o una altra.

I això és així perquè el marc legal vigent està mancat d'una premissa cabdal, al meu modest entendre: que tot funcionari —pel sol fet de ser-ho— cal que domini ambdues llengües cooficials en un determinat territori bilingüe, per poder atendre els ciutadans allí on treballa. Aquesta és la clau de volta de tot el sistema. I fins que no assolim aquest objectiu, qualsevulla altra proposta està condemnada al fracàs, perquè oblida que correspon al ciutadà el dret individual inalienable d'escollir la llengua en què vol adreçar-se i vol ser atès en qualsevol organisme públic, inclosa òbviament l'Administració de Justícia.

No correspon a l'advocat, al jutge, al fiscal, al secretari judicial ni a l'administratiu decidir en quina de les dues llengües cooficials escau celebrar un acte oral o escrit en l'àmbit judicial. Correspon al ciutadà, i això comporta inevitablement un deure —si més no de capacitat passiva—, de tots i cadascun dels operadors jurídics, d'entendre tots dos idiomes. Aquest deure és consubstancial al principi de disponibilitat envers l'usuari de tots aquells que treballem en un servei públic. I la justícia sens dubte és un dels més importants.

Per això, el Programa experimental que des del dia 6 d'octubre s'ha posat en marxa, de preparar 40 oficines judicials d'arreu de Catalunya perquè gaudeixin de mitjans humans i materials per atendre el ciutadà i documentar les actuacions jurídiques en qualsevulla de les dues llengües, és un primer pas totalment necessari per avançar vers l'objectiu de "normalitat" que tots hem de desitjar, si no volem continuar sent una "illa" totalment desconnectada de la realitat social.

Una vegada superada aquesta fase inicial, caldrà determinar si aquesta capacitat de bilingüisme operatiu eficient i real requereix un termini d'adaptació

progressiva més o menys ampli, atès que el Tribunal Constitucional ens recorda que cal aplicar sempre criteris de proporcionalitat en funció de les dades sociològiques del territori, gradualitat en l'aplicació, i perfil de les places de treball a exercir. Aplicació gradual no vol dir, però, continuar caminant amb la lentitud exasperant i injustificable de fins ara. Si en 20 anys només hem assolit un 10 % de correcció del desequilibri inicial, caldria que passessin gairebé 100 anys més per arribar a un equilibri paritari.

La legislació processal de països plurilingües, com Bèlgica, Suïssa, Irlanda, Itàlia i Canadà, també regula un ventall de mesures amb l'objectiu de protegir l'ús de la llengua elegida per l'usuari. Certament, se'ns dirà que Espanya no és un Estat federal, i que aquelles legislacions prenen com a punt de partida quelcom més que la simple descentralització administrativa del poder judicial. Però és que ambdues qüestions van intrínsecament lligades, ja que és difícilment comprensible que només el poder judicial hagi estat fins avui exclòs de la configuració autonomista de l'Estat.

El bilingüisme comunicatiu forma part natural de la vida quotidiana de la nostra comunitat autònoma, i aquesta realitat sociològica, lluny de ser un obstacle per a la convivència dels qui viuen i treballen en el país, l'enriqueix. Al carrer, a les botigues, en els serveis públics de Catalunya no existeix cap conflicte real o latent en l'ús de la llengua. Tothom fa ús oral i escrit de la llengua que escull emparat en el seu dret individual. D'aquí la importància del factor humà, si es vol resoldre qualsevol conflicte lingüístic futur, ja que, al cap i a la fi, som les persones les que decidim el nostre grau d'implicació en la vida social. Només cal que, quan actuem com a servidors públics de la comunitat, respectem el dret preferent del ciutadà d'emprar l'idioma cooficial que desitgi. I per fer-ho, cal que estiguem en condicions d'entendre, parlar i escriure'ls tots dos.

L'enquesta publicada enguany pel centre d'estudis estadístics GIS fa palès que el 94,6 % de la població està d'acord que —a Catalunya— tots els funcionaris públics han de saber català i castellà. Potser ja comença a ser hora que els donem la raó i esmercem tots plegats els esforços necessaris per assolir aquest objectiu, sense actituds defensives de caire corporatiu pròpies de temps passats.

Es pot treballar en català a les oficines judicials

Lluís Jou i Mirabent és notari. Actualment està en excedència i és director general de Política Lingüística de la Generalitat de Catalunya

A parer seu, què explica que l'Administració de Justícia sigui un dels sectors en què menys ha avançat el procés de normalització lingüística?

Hi ha molts factors que ho expliquen, però que no ho justifiquen. El sector jurídic és molt extens i diversificat, i cada col·lectiu té uns condicionants diferents.

Hi fa molt la procedència del personal i la seva extraordinària mobilitat. No és el mateix parlar de jutges, fiscals, notaris i en general tots els col·lectius que formen part de cossos estatals —cosa que comporta un arrelament mínim al territori— que dels professionals lliures. L'organització jeràrquica i el sistema de recursos sovint fa que un procediment iniciat a Catalunya s'acabi resolent al Tribunal Suprem. I hi ha el desinterès de l'Estat pel català: a l'Estat l'interessa una Justícia uniforme, que treballi en castellà.

L'esforç de catalanització que la Generalitat fa no es va començar a concretar en algun avenç fins al traspàs dels mitjans personals i materials de l'Administració de Justícia a la Generalitat, l'any 1996. Per això és tan important que els cossos de funcionaris de l'Administració de Justícia deixin de ser cossos únics

estatals. Comptar amb uns cossos de la Generalitat és bàsic perquè el català tingui un ús normal en la Justícia. Els impediments que ha posat el Govern de l'Estat a la creació de cossos autònoms són autèntics frens al català.

Tot i això, amb el coneixement del català no n'hi ha prou, ja que ni en els col·lectius professionals més arrelats es detecta un ús significatiu del català. La inèrcia i la rutina, la procedència estatal de la majoria de la legislació que s'aplica i s'estudia, la dimensió del mercat català, la dependència de molts operadors catalans de centres de l'Estat... són fets molt difícils de vèncer sense canvis estructurals importants.

Al mes d'octubre va començar un pla pilot en 40 jutjats per fer totes les actuacions en català. Què es pretén amb això?

L'objectiu és demostrar que es pot treballar en català a les oficines judicials. Quaranta oficines s'hi han acollit voluntàriament. L'oficina treballarà normalment en català de l'octubre del 2000 a l'abril del 2001 i, quan s'acabi, faran un recompte de tots els documents generats, per tenir unes conclusions i unes propostes de futur.

El Pla permet una

concentració dels esforços de la Generalitat per fer possible l'ús del català en una part de les oficines judicials de Catalunya, les que compten amb personal ben predisposat a treballar en català. El pla s'ha completat amb la incorporació als Jutjats de sistemes de traducció automàtica per facilitar la traducció de documents, si cal.

Com es pot lluitar contra la impressió, justificada o no, que l'ús del català alenteix els processos judicials?

L'ús del català no alenteix els processos llevat de casos molt excepcionals en què s'han de fer traduccions, que són moltes menys de les que el públic imagina i molt més ràpides del que pot semblar. A més, no tots els procediments judicials acaben fora de Catalunya: la majoria dels processos es resolten íntegrament aquí.

També és estesa la impressió que el jutge veu amb antipatia la presentació de documents o les exposicions orals en català. No és cert. Llevat d'algun cas concret, els jutges i els funcionaris no veuen malament que els advocats se'ls adrecin en català.

Els professionals del sector sovint justifiquen

Campanya en el món del comerç

l'ús de l'espanyol en la seva activitat pel fet d'haver estudiat en aquesta llengua. Avui dia aquesta formació ja es fa en català?

L'aprenentatge del dret en castellà és un dels factors clau del retard en l'ús del català en el món del dret. A les facultats cada dia s'imparteixen més classes en català, però la formació va molt més enllà de la docència. Les grans col·leccions legislatives són en castellà, tot i que l'edició de la versió catalana del BOE, efectiva des de 1998, hauria de permetre l'edició de grans lleis, com és el cas de la d'Enjudiciament civil, en català. També són en castellà totes les grans obres de referència, les revistes de dret i de jurisprudència, les obres de consulta i la majoria de manuals universitaris, tot i que la Generalitat concedeix ajuts per a l'edició de manuals en català.

També seran útils els vocabularis de la col·lecció elaborada pel centre de terminologia Termcat i el Departament de Justícia, que s'ha iniciat amb el Vocabulari de dret penal i processal penal. En tot cas, la formació jurídica en

català és un dels grans temes pendents per a la catalanització del món del dret. Estic convençut que en els propers anys hi haurà una millora molt notable en aquest camp.

Què hi diuen els sindicats, en aquest afer? Tots mantenen la mateixa posició davant el traspàs de competències a la Generalitat i l'extensió del català a l'Administració de Justícia?

La meva impressió és que els grans sindicats tenen un posicionament positiu davant de l'extensió del català en l'Administració de Justícia. Tot i això, hi ha moltes actituds reticents, que tenen a veure amb la defensa d'interessos corporatius i la manca d'esperit de servei a la comunitat per a la qual es treballa.

En aquest sentit l'actitud dels sindicats és clau perquè el català progressi en la Justícia. Els sindicats poden fer una acció pedagògica en favor del dret a disposar d'una Administració de justícia catalana i arrelada al país, que és plenament compatible amb la societat oberta que desitgem.

Amb la voluntat de modernitzar el sector comercial i incrementar la competitivitat de l'economia balear, les conselleries d'Educació i Cultura, i d'Economia, Comerç i Indústria de les Illes Balears, juntament amb els consells insulars de Mallorca, Menorca, i Eivissa i Formentera, han iniciat una campanya de promoció de l'ús del català en el món del comerç.

La campanya, que té per lema *El comerç, obert a la nostra llengua*, centra les accions per afavorir el coneixement i l'ús del català en tres col·lectius: els comerciants, els productors i els clients.

En el marc d'aquesta iniciativa, i partint de la premissa que el fet de vendre, etiquetar un producte, fer-ne la promoció o comprar-lo no han de significar de cap manera haver de renunciar a la nostra llengua, el Govern balear i els consells insulars posen a disposició dels comerciants i dels productors de les Illes cursos de català, materials divulgatius i ajuts econòmics per a l'etiquetatge dels productes, la retolació dels establiments en català o la capacitació dels dependents per atendre els clients en la llengua de les Illes.

A més, el Govern balear disposa d'una pàgina a Internet amb informació dels productes etiquetats en català, dels fabricants i dels punts de venda on es poden adquirir (l'adreça és www.recursoscat.com). Els fabricants que vulguin incorporar-hi els seus productes poden posar-se en contacte amb la Direcció General de Política Lingüística de les Illes Balears o emplenar el formulari que hi ha a la mateixa pàgina.

Els impulsors de la campanya estan convençuts que l'ús del català en els establiments i centres comercials genera confiança entre els consumidors balears i constitueix un factor diferencial i un avantatge competitiu en un mercat cada vegada més globalitzat i despersonalitzat.

Activisme

Del 15 al 17 de novembre es va celebrar a Barcelona la I Trobada d'Entitats per la Llengua Catalana, organitzada per set entitats de l'àmbit lingüístic (Plataforma per la Llengua, Coordinadora d'Associacions per la Llengua, Coordinadora per la Llengua de la Universitat d'Alacant, Organització pel Multilingüisme, Associació Voluntariat Lingüístic, Joves de Mallorca per la Llengua i la revista *Llengües Vives*).

Els objectius generals de la Trobada eren facilitar la coneixença mútua entre les entitats que treballen per la llengua catalana, proporcionar formació als seus membres, informar les entitats sobre la situació de la llengua catalana en tot el seu àmbit lingüístic i reflexionar sobre el paper de l'activisme lingüístic en el futur de la llengua catalana. Amb aquests objectius la Trobada es va estructurar

en tres menes d'actes: les taules rodones amb testimonis privilegiats (convé destacar la que va reunir responsables de política lingüística de tot l'àmbit lingüístic); les sessions de formació a càrrec d'experts (com per exemple la dedicada a les noves tecnologies), i les sessions de presentació de les entitats (en les quals van participar entitats de totes les regions de l'àmbit lingüístic). En la sessió de cloenda de la Trobada les organitzacions convocants es van comprometre a posar les bases de la cooperació futura entre totes les entitats per la llengua catalana, per mitjà de la creació d'un portal d'entitats a Internet, la creació de llistes de distribució electrònica i l'organització d'una segona Trobada que tindrà l'objectiu genèric d'aprofundir en les vies de col·laboració tot just encetada.

ADRECES DELS SERVEIS LINGÜÍSTICS DE CCOO

Vols tenir el Word traduït al català?

Fitxer Edició Veure Inserir Format Eines Taula

Finestra Ajuda

Vés a l'adreça

<http://www.softcatala.org/prog89.htm>

i trobaràs la manera.

CS de la Comissió Obrera Nacional de Catalunya
Via Laietana, 16, 7è
08003 – Barcelona
Tel. 93 481 29 11

UC del Bages
Sant Fruitós, 18-20
08240 – Manresa
Tel. 93 873 00 00

UC del Vallès Occidental
Rambla, 75
08202 – Sabadell
Tel. 93 715 56 00

UC del Baix Llobregat
Ctra. d'Esplugues, 68
08940 – Cornellà
Tel. 93 377 92 92

UI de Girona
Miquel Blay, 1, 5è
17001 – Girona
Tel. 972 21 73 03

UI de Tarragona
August, 48, baixos
43003 – Tarragona
Tel. 977 22 83 96

UI de Lleida
C. Acadèmia, 1
25002 - Lleida
Tel. 973 27 91 90

CS de CCOO del País Valencià
Plaça Nàpols i Sicília, 5
46003 – València
Tel. 96 388 21 00

Unió Comarcal de l'Alacantí
Av. Salamanca, 33
03005 – Alacant
Tel. 96 598 21 23

CS de CCOO de les Illes Balears
Francesc de Borja Moll, 3
07003 – Palma de Mallorca
Tel. 971 72 60 60

internet

La *Teranyina* també es pot consultar en format digital. La trobareu a la següent adreça: www.conc.es/la.htm
I els *Papers sindicals* els trobareu a: www.conc.es/papers.htm

la teranyina

Publicació del serveis lingüístics de CCOO de Catalunya, les Illes Balears i el País Valencià

Miquel Blay, 1, 5è 17001-Girona
Tel. 972 21 73 03 Fax 972 22 30 91
snl-girona@conc.es

Coordinació: Marc Aguilar
Redacció: Marc Aguilar, Carles Bertran, Caterina Hernández, Tere Marí
Disseny i maquetació: pipo dols
Imprimeix: Ingràfic SL
Dipòsit legal: B-20803-1999

amb el suport de:

